

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

גם בעת מלחמה הראש צריך להיות שקוע בתורה

תכלית דרכו. הקב"ה שהינו בוחן כליות ולב ואף ברא ויצר את בני ישראל, מכירם עד היסוד ויודע שהינם מתאימים לשמש לו ככלה, אך לעומת כן, בכדי שבני ישראל יכירו את רצונותיו ודרישותיו של הבורא, עליהם לדבוק בתורה הקדושה, ובאמצעותה יוכלו להגיע לידי הנאמר "קודשאברך הוא אורייתא וישראל חד הוא".

ולמעשה התורה היא בבחינת כלי עבורנו להכיר את הקב"ה ולדעת את רצונותיו. ובזמן שהאשה מכירה את בעלה ויודעת מה הם הדברים הגורמים לו קורת רוח - הרי שהנישואין עולים יפה. ובזמן שהאשה אינה מחפשת להכיר את טבעו ורצונו של בעלה אלא נוהגת כטוב בעיניה, הרי שעד מהרה הנישואין נקלעים למשבר ויכולים לבוא אף לידי גירושין. ועל מנת שבני ישראל יוכלו לחיות באהבה, אחווה, שלום ורעות עם הקב"ה, עליהם לדעת ולהכיר את רצונותיו - מה הם הדברים הגורמים לו סיפוק וקורת רוח. ומן העבר השני, מה הם הדברים השנואים בעיניו ואשר עלולים להביאו לידי חרון אף. וכאשר שני הצדדים מכירים זה את זה ומשתדלים לכבד את רצון זולתם, הרי שהנישואים עולים על דרך המלך ונושאים פרי.

ומובטח לו לאדם שכאשר יטעם מטעמה של התורה, מיד יראה כי טוב סחרה ושמחוקה היא מדבש ונופת צופים. וכבר אמר נעים זמירות ישראל במזמוריו (תהלים לד, ט) "טעמו וראו כי טוב ה'", דהיינו שברגע שאדם יטעם מטעמה של התורה, מיד יוכל הוא לראות עד כמה היא טובה וערבה לחיך.

והנה היצר הרע בראותו את הקשר היפה והחזק שנוקם בין בניו של הקב"ה לתורתו הקדושה, מנסה בכל כוחו לנתק ולחבל בזה הקשר על מנת שהנישואין יעלו על שרטון. ומשום כך בא היצר הרע ומכניס בליבו של האדם הרהורי תאוה ומבלבל את דעתו בחמדת נשים, על מנת שחמדה זו תפריע לו בלימוד התורה עד שלא יוכל להתרכז בה. ובהיות והתורה מכירה ויודעת את נפש האדם, צייתה עליו "כי תצא למלחמה על אויבך" - במלחמת היצר הכתוב מדבר, שצריך האדם כל ימיו לצאת ולהילחם כנגד יצרו הרע על מנת שלא יצליח לבלבלו ולהטריף את דעתו על ידי מראות אסורים.

ומובטח לו לאדם הירא את ה', שאם יתמיד במלחמתו כנגד יצרו הרע, הרי שיוכה הוא לשבות את שבינו, דהיינו להכניעו ולהסיר את השפעתו מעליו כאותו שבי הנתון תחת שוביו. וממשיכה התורה ואומרת "וראית בשביה אשת יפת תואר", וכוונת אלו הדברים שבזמן שאדם יוצא למלחמה אך כוונתו אינה מכוונת לשם שמים, הרי שעד מהרה יצרו הרע מתלבש בו וגורם לו לראות אשה יפת תואר. ואילו היה יוצא כשדברי התורה מהדהדים בראשו וכל כוונתו להרבות כבוד שמים, הרי שלבטח היתה התורה מגינה ומצילה בעדו מפני עצת היצר, ולא היה רואה דמות אשה יפה לנגד עיניו. אך אדם זה היוצא למלחמה מתוך רפיון בתורה, יצרו הרע מנצל זאת בכדי להכניס לראשו הרהורים רעים, ומיד רואה אל מול עיניו אשת יפת תואר ומתעוררת בו חמדה ותאוה לשאתה לאשה.

"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה"א בידך ושבית שבי. וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה" (דברים כא, י-יא)

מצינו בדברי התורה הקדושה שהקב"ה הבטיח לבני ישראל שכאשר יצאו להילחם מלחמת רשות - הקב"ה יעניק להם סיעתא דשמיא מיוחדת והם יזכו לנצח במלחמה, ואף לשבות את שבי האויב ולבזוז את שללו. ובזמן שבני ישראל שומעים לקול אביהם שבשמים והולכים בדרכיו, הם זוכים שהקב"ה יאיר להם פנים ויתן את אויביהם בידיהם בקלות יתירה. אך בזמן שעם ישראל מפנה עורף לה' אלוקיו, הרי שכל הנשק שבעולם לא יועיל להם במלחמתם כנגד אויביהם. ומשמע שכל זמן שבני ישראל משעבדים את ליבם לאביהם שבשמים, זוכים המה שהקב"ה ילחם את מלחמתם ויביס את אויביהם לפנייהם.

בהמשך הפסוקים התורה אומרת שאם לוחם יהודי ראה במהלך המלחמה אשה גויה יפת תואר ואהבתו נתעוררה אליה, מותר לו לקחתה עימו ולהושיבה בביתו במשך חודש ימים. ואם לאחר חודש הימים הוא עדיין חפץ בה למרות שפרעה את שערותיה וגידלה את ציפורניה - התורה מתירה לו לשאת את אותה אשת יפת תואר לאשה.

ומציאות זו שבה התורה מתירה ליהודי כשר וטהור לשאת אשה גויה שנלקחה בשבי, קשה ואינה מובנת כלל ועיקר. לכאורה היינו מצפים שהקב"ה יצווה על בניו להישמר ולהיזהר בצאתם למלחמה לשמור את עיניהם לבל יתורו אחר נשים ומראות פריצות, וזאת בכדי שלא תתעורר תאוה בליבם. והנה, במקום שהתורה תצווה על בני ישראל לשמור על עיניהם, היא מתירה להם לשבות אשה יפת תואר ואף לשאתה לאחר חודש ימים בהיתר גמור. וחשבתי פעם שאם הייתי זוכה להיות משה רבנו, הרי שלבטח הייתי פונה אל הקב"ה ושואלו כיצד הוא כותב דברים אלו בתורתו הקדושה שכל כולה קדושה, פרישות וצניעות.

ושאלה נוספת מתעוררת בעיניי זה, כיצד בני ישראל שהיו צדיקים גמורים ויצאו ללחום את מלחמותיהם עם ספר תורה בידם, יבואו לידי תאוה לשאת נשים נוכריות, ועל אף שיראו אותן במשך שלושים יום פרועות שיער ומגודלות ציפורניים - עדיין יחפצו לשאתן לנשים. ויש לחקור ולדרוש מהי כוונת הכתוב שהתיר במלחמת רשות לשבות אשה יפת תואר ולשאתה לאשה.

ובטרם ניישב את אלו הקושיות נקדים ונאמר שבני ישראל משולים לכלה, הקב"ה משול לחתן ואילו התורה הקדושה היא כשטר כתובה ביניהם (עי' שמו"ר מו, א). הנה ידוע שכאשר חתן רוצה לשאת כלה, תחילה הוא ניפגש עימה ומשוחח איתה, ורק לאחר שמוצאים חן זה בעיני זה, מחליטים הם להינשא יחדיו. וכגון זה אף בני ישראל והקב"ה קשורים ביניהם בקשר של נישואין, ובכדי שבני ישראל יכירו וידעו מה הם הליכותיו ודרכיו של הקב"ה, עליהם לדבוק בתורה הקדושה שנכתבה על ידו והינה

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:23 | 18:38 | 18:30 | 18:40

מוצאי שבת 19:34 | 19:36 | 19:36 | 19:36

רבינו תם 20:14 | 20:12 | 20:14 | 20:14

הילולא דצדיקיא

- יא - רבי יצחק בלאזר מפטרבורג מח"ס פרי יצחק
- יב - רבי יוסף לובטון
- יג - רבי נתן שפירא מקראקא מח"ס מגלה עמוקות
- יד - רבי מרדכי בירדוגו
- יז - רבי משה הלוי חכם באשי בטורקיה
- טו - רבי עמרם בן דיוואן
- טז - רבי משה פארדו מח"ס צדק ומשפט
- יז - רבי שלמה חיים פערלאוו נכד הבעש"ט

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"רני עקרה לא ילדה". (ישעיה נ"ד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב

"רני עקרה לא ילדה". (ישעיה נד. א.)

"משום שלא ילדה רני? אלא רני כנסת ישראל שדומה לעקרה משום שלא ילדה בנים לגהינום" (ברכות י.)

מה טעם מקשה הגמרא על "לא ילדה": "משום שלא ילדה רני"? ואינה מקשה זאת מיד על 'עקרה': "משום שעקרה רני"? ברם פירש מהר"י הכהן, שהרי חכמינו אמרו שלפיכך היו האמהות עקרות, מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים (יבמות טז).

אך במה דברים אמורים, כשרואים אנו לבסוף שאחרי התפילה אמנם הן זכו לבנים, כי אז סימן הוא זה שמלכתחילה לא היו עקרות אלא מפני שהתאוה הקב"ה לתפילתן. אבל אלמלי לא היו זוכות גם אחר כך לבנים, שוב לא היה מקום לומר טעם זה.

לפיכך אי אפשר להקשות על 'עקרה': "משום שעקרה רני"? שהרי יתכן כי עצם עקרותה אינו אלא מפני שהיא מוחזקת לצדקנית וה' יתברך מתאוה לתפילתה, ואמנם ראוי לה לרון ולשמוח בשל כך. אולם, אם "לא ילדה" - שגם אחר כך לא ילדה בנים, אכן נשאלת השאלה: "משום שלא ילדה רני"?..

(מדרש יהונתן)

"כי ההרים ימושו והגבעות תמוטנה וחסדי מאתך

לא ימוש". (ישעיה נד. י.)

פירוש, אף על פי שתמה זכות אבות והאמהות, מכל מקום ברית אבות לא תמה וזכותה לעולם קיימת.

והם דברי הנביא "כי ההרים [האבות] ימושו והגבעות [האמהות] תמוטנה", מכל מקום "וחסדי מאתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוט".

(חתם סופר)

"וגואלך קדוש ישראל א-להי כל הארץ יקרא". (נד.)

(ה)

יש לפרש על פי דברי שלמה המלך (משלי ג. ו): "בכל דרכך דעהו", דהינו שצריך האדם לקדש את הדברים הגשמיים ולנצלם לרוחניות. וכגון אכילה ושתייה ושינה, צריך האדם לכוון בהם לשם שמים, כדי שיהיה לו כח לעבוד את הבורא יתברך שמו.

וזהו שאומר הכתוב: "וגואלך קדוש ישראל א-להי כל הארץ יקרא" - שצריך להמליך את ה' יתברך גם על הארציות, ולעבוד את ה' יתברך גם מתוך הארציות והגשמיות.

("תורת הפרשה")

במסילה נעלה

אמת מלכנו. אפס זולתו

גאווה מקלקלת את השורה

באחת השנים זכיתי לארגן כנס גדול לתושבי העיר ליאון שבצרפת במטרה להעביר בו מסר חשוב מאד. במהלך הימים שקדמו לכנס חשתי מאד שמא לבסוף מעט אנשים יגיעו לכנס, ועוצמת הדברים תקטן בשל כך.

אולם הפתעה גדולה ציפתה לי בעיניי.

כשנכנסתי לאולם שבו התקיים הכנס המדובר, נדהמתי לראותו מלא וגדוש באנשים, הרבה מעבר לכל ציפיותי.

לרגע קצר חלפה בי תחושה קלה של גאווה, שהנה אנשים רבים כל כך הגיעו למקום כדי לשמוע את דברי.

כעונש משמים על גאוותי המוקדמת
- **בבואי לפתוח את פי בפני הקהל הגדול** - **נעלמו מראשי כל אותם דברים אשר חשבתי לומר בפניהם.**

מיד חזרתי בתשובה על הגאווה שלי,
התפללתי לה' וקראתי את הפסוק "ה' מלך גאות לבש" (תהילים צג, א),
בו הכרזתי שהכבוד והגדולה שייכים כולם אך ורק לקב"ה מלך הכבוד, ורק לו שייכת הגאווה.

נוסף על כך, כדי לחוש שפל בעיני עצמי, פתחתי את הדרשה בדבר בדחנות קצר שגרם לחוק בתוך הקהל, וכך חשתי מבוזה שהנה אני עומד בפני קהל אנשים גדול ומבדח אותם.

כשעזבו אותי תחושות הכבוד והגאווה שהרגשתי כאשר נכנסתי לאולם - החזיר הקב"ה לראשי את דברי המוסר, וזכיתי לשאת ברבים את הדברים שחשבתי לומר.

באחד מביקורי בניו יורק שבארצות הברית ביקרתי באתר בו היו בנויים בעבר מגדלי התאומים, שהיוו את מרכז הסחר העולמי ונפלו בתאריך כ"ג באלול תשס"א, ה-11 בספטמבר 2001, בפעולת טרור על ידי פגיעה ממטוסים.

כשעמדתי באתר שמעתי אנשים לצדי המכנים את המקום בשם: **"גראונד זירו" (Ground Zero)** שפירושו: **"אדמת האפס".**

בשומעי זאת שאלתי את עצמי מדוע מכונה המקום דווקא במספר "אפס", ולא במספר "שניים" על שם שני המגדלים שהיו בו?

ותוך כדי מחשבה השבתי לעצמי שמקום זה נקרא כעת "אפס", על שם שבעבר היו בנויים בו שני הבניינים הגבוהים ביותר בכל ארצות הברית, ואילו כעת לא נותר בו כלום. אפס.

באותו מקום הבחנתי בשלט גדול אשר נכתב בו:

"We Are On Top Of The World" שפירושו: **"אנו נמצאים בפסגת העולם".**

האנשים במקום הסבירו לי ששלט כזה הופיע במסעדה מפורסמת מאד שהייתה ממוקמת בקומה הגבוהה ביותר של אחד משני המגדלים.

שלט זה הביא אותי למסקנה שאמנם בעלי המסעדה ואיתם ציבור האנשים שסעדו את לבם במסעדה, חשבו שהם מצויים בפסגת העולם, אך הקב"ה הראה להם ברגע אחד שהם למעשה אפס. כלום.

רק הקב"ה הוא היחיד העומד ברומו של עולם ומנהל אותו בכל עת ובכל שעה, ואין זולתו דבר שראוי להיקרא בגאווה: **"פסגת העולם".**

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

כותרת???

ענין לשון הרע נמדד לפי האדם עצמו, ולומר על אדם עני שנותן סכום מסוים לצדקה הרי זה שבח עבורו, ואם אומר כן על אדם עשיר, הרי זה גנאי עבורו, וכן כל כיוצא בזה. ואין המספר יכול לומר שלא איכפת לו שיאמרו על עצמו גם כן דבר זה, כיון שענין הלשון הרע נמדד לפי האדם שמספרים עליו, ולא לפי האדם המספר.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חיזוק האמונה וביטול כח עמלק

פרשת כי תצא מסיימת בעניין מחיית עמלק, ואילו פרשת כי תבוא הסמוכה לה פותחת בציווי הבאת הביכורים, כנאמר (דברים כו, א - ב) "והיה כי תבוא אל הארץ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה... ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיך לשכן שמו שם" וגו'. והיות שאין מקרה בתורה, על כן מוכרח הוא שישנו קשר בין סמיכות הפרשיות אשר בכוחו ללמדנו מוסר הרבה.

ונראה לומר שהורתה התורה להביא לכהן את ראשית הפירות, על מנת להורות לישראל שלא כוחם ועוצם ידם עשו להם את החיל הזה, אלא רק הקב"ה לבדו נתן ברכה בפירותיהם והצמיח להם את השדות. ואלמלא הקב"ה היה מוריד גשמים ונותן ברכה בפירות, אזי עם כל מאמציהם לא היו מסוגלים להצמיח את פרי האדמה. ורק מפני שהשיג הקב"ה על הארץ ונתן מברכתו עליה, זכו המה שאדמתם תגדל להם גידולים נאים ומבורכים.

וכאשר עם ישראל מעלה לכהן את פרי הביכורים, הוא מוכיח בזה שאין מקרה בעולם ושהוא מאמין באמונה שלימה בה' יתברך שנתן ברכה בפירות. וככל שהאמונה מתעצמת ומתגברת בלב האדם, כך נחלש כוחו של עמלק ומסתלק הספק. לעומת כן כאשר אדם בוטח בעצמו שהוא בכוחו ובחכמתו הביא עליו את עושרו ואת פרנסתו, במחשבה זו הוא מעצים ומחזק את הספק שנטע עמלק בעולם שכל מטרתו היתה לקרר את האמונה של עם ישראל בה' יתברך.

בימינו אנו כשאין לנו בית מקדש ואיננו יכולים לעלות לרגל עם טנא ביכורים, טוב נעשה אם נרגיל את עצמנו להודות לה' על כל דבר טוב שעושה עימנו - קטן וגדול כאחד. ומתוך שנתחזק במידת הכרת הטוב שדורגתה הגבוהה היא לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה (עי' ברכות ס, ב), כך תגבר בנו אמונת ה' מחד, ויתבטל כוחו של עמלק מאידך. ומי מעימנו אינו מצפה לביאת משיח גואל צדק אשר יאמר לצרותינו די וישים קץ לכל הפגעים והמחלות. ורק כאשר כוחו של עמלק יתבטל מן העולם לגמרי, יוכל הקב"ה לגלות את אורו עלינו. לפיכך טוב נעשה אם נשתדל ונפעל לזירוז הגאולה על ידי ביטול הספק וחיזוק האמונה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"וענשו אותו מאה כסף". (כב. ט)

רמז למאה ברכות שחייב לברך בכל יום. כמו שדרשו (תנחומא קרח יב) מאומרו (לעיל י. יב) "ועתה ישראל מה ה' א-להיך שואל", אל תקרי "מה" אלא "מאה".
ופסוק זה בבעל תשובה נאמר, כאומרם (ב"רכא ו); אין ועתה אלא תשובה, דכתיב (לעיל י. יב) "ועתה ישראל מה ה' א-להיך שואל" וגו'. שחייב להשתדל להשלימם.

מן המעיין

"וזהו ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה הבכור". (כא. טז)

כלל גדול אמרו רבותינו בתלמוד (מגילה י.) שכל מקום שכתוב "והיה" זהו לשון שמחה ואם כן יש לשאול מה מקום שמחה כאן כשאדם נפטר ומוריש לבניו את ממונו?

אכן, קובע רבי אהרן זכאי שליט"א בספרו "תורת הפרשה", אדם שמוריש לבניו נכסים שבאו לו בהיתר ולא מגזל, כמו שאומר הכתוב, "את אשר יהיה לו" - מתוך עמל כפיו. עליו נאמר "והיה" - לפי ששמחה היא להוריש ממון של היתר, משום שבכסף כזה יש הצלחה.

אולם כשהממון בא לידי הירשים באיסור ח"ו, אזי מענישים את האב על כך וגם בניו יענשו שמשמשים בגזל.

"לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיק". (כב. א)

על פסוק זה מעיר השל"ה הקדוש; אם באבדת ממון כהזהירה אותנו התורה. באבדת הנפש עלאחת כמה וכמה! אמור מעתה: לא תראה אחים נידחים, שסרו מדרך התורה והיראה, והתעלמת מהם. לעולם אל תאמר: מה לילופושעיישראל אלה.

אלא "השב תשיבם" - חובה עלי לעורר אחים תועים ולהשיב אותם בתשובה.

"כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך". (כב. ח)

בספר "לבוש יוסף" מציין פרפרת נאה בשם ספר "תולדות אדם", שראשי התיבות של 'מעקה' הם; הרהורי עבירה קשים מעסבירה. ואכן יש לזכור כי המוח של האדם הוא המקום הגבוה ביותר בגוף, לכן הוא מכונה בשם 'גג'. וכאשר מוחו של היהודי נקי מהרהורי עבירה - הרי זה סייג גדול מליפול בעבודת ה'.

והנה יהודי מסוג זה שגר עגלה, העמיס עליה סחורות, עטף אותם בכל מיני עטיפות, ותכנן תכנון שלם כיצד להבריח את המכס. כבר באותה שעה, אף שהיה מנוסה בהברחות מעין אלו, 'דפק לו הלב' מפחד - סוף סוף אם בכל אופן הוא יתפס, לא רק שהסחורה תוחרם, אלא גם מי יודע מה יעוללו לו...

ואף על פי כן מחמת הפיתוי של הכסף הוא ממשיך בתכניתו.

כבר מתקרבים למעבר הגבול. פחדו של בעל הסחורה הולך וגובר. בלבו הוא נושא תפלה לרבון העולמים שהכל יעבור בשלום.

גם העגלון, אף שלא ידע בדיוק במה מדובר, אולם לפי הסכום הניכר שקיבל, הבין שלא מדובר כאן בדבר כה 'חלק'... גם הוא, אפוא, ציפה מתוך חרדה מסויימת לראות כיצד יפול דבר בעת שיעברו את הגבול.

היה שם אחד שלא התרגש כלל לאורך כל הדרך: לא בעת העמסת הסחורה, לא כשהתקרבו אל הגבול, ואף לא בעת המעבר עצמו. את הכל הוא עבר בשוויון נפש גמור.

זה הוא הסוס!

ולא רק מפני שבאמת לא היה לו ממה להתרגש, שהרי גם אם יתפסו לא יעשו לו דבר עקב היותו סוס... אלא משום שהוא כלל לא קלט את כל הנעשה סביבו, ומי שאינו יודע את המציאות האמיתית אינו מתרגש משום דבר.

הם הם הדברים אשר אמר המשגיח זצ"ל:

מי שהוא בר דעת, יודע שביום הדין נקבע על עתידם של הכלל ושל הפרט, ומתוך כך ככל שהוא מתקרב ליום הדין, הוא יותר מתרגש ושם על לב. אולם מי שצורת חייו מתנהלת באופן של "סוס שוטף במלחמה" (ירמיהו ח, ו), אינו מתרגש ואינו מתפעל מהמציאות האמיתית שהוא חי בה.

ולנו חסרה הדעת כי מהלך חייו הוא כסוס שוטף במלחמה.

השנה, ומתוך כך במשך כל חודש אלול נמצאים הם במהלך של עליה. ככל שמתקרבים ליום הדין הם מתעלים יותר ויותר, ואכן כך צריך להיות.

לעומת זאת רואים כי ישנם כאלו שאינם תופסים את הנעשה סביבם, ולכן אמנם בתחילת חודש אלול הם מתלהבים ומשתדלים להתחזק, אך ככל שמתקדם הזמן התלהבותם הולכת ודועכת.

מהו סוד השוני בין שני סוגי אנשים אלו?

המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל עמד על כך:

"השאלה גדולה. יום הדין שבו תלויים חיי האדם בעוה"ז ובעוה"ב, מפני מה אינו מטיל רישומו על כל העולם? בחודש האחרון, היה צריך להיות ניכר בו פחד הדין!"

"אלא שכבר תמה בזה הרבינו יונה (שער ב. אות יז): "ויש אנשים אשר לא ירגישו בענין המות לעשות צידה לדרך ולתקן מעשיהם, ולא יעלו על לבם יום מותו עד בואו". ותשובתו בצידו: "והם נעשים כבהמות, אשר לא ירגישו בענין המות עד יום הטביחה".

והסיבה לכך: "כי נפש הרשעים ההשחתה וההפסד ידבקו בה בכל עת, עד אשר תשחת ותבלע ותאבד". ובהעדר חיות הנפש וכח המרגיש ידמו לבהמות. ומה מקום לתמוה על העדר הפחד מדין ראש השנה?"

ובנובהרדוק אמרו על כך משל:

בחול"ה היו מקומות שבהם הוצרכו לשלם מכס על סחורה, והיו מקומות שהיו פטורים מתשלום המכס. ובאמת מי שקנה סחורה במקום הפטור ממכס והעבירו למקום החייב במכס - יכל להתעשר עושר רב ממכירה זו, אלא שלשם כך היה עליו להבריח את הגבול כדי שלא יוצרך במעבר הגבול לשלם את המכס, כי אז לא הרויח דבר. וכך היו מבריחים את הגבולות, ע"י שהיו מחביאים את הסחורה תחת כיסוי כל שהוא, וכיוצא באלו האופנים, שעל ידם המוכס לא ישיגה בסחורה המוברחת.

בחודש אלול - כך עורר גאב"ד ערלוי הגה"צ רבי יוחנן סופר שליט"א - כל אחד ואחד מאיתנו מקבל הזמנה לדין. בכל יום ויום מכריזים; פלוני בן פלוני מוזמן לדין. ולא רק הוא אלא גם משפחתו וקרוביו ושכניו - כולם יעברו לפני כבני מרון.

ואין איש שם על לב לשוב בתשובה, ואין איש ירא ורך לבב מעוונות שבידו!

וסיפר שבקהילה אחת קטנה נקלע פעם אחד מבני הקהילה למשפט על עבירת מלכות, והוא היה נתון בסכנה גדולה. כל בני הקהילה רעשו וגעשו לטכס עצה לעזור לו להצילו מן הסכנה, וכל היום דיברו על זה.

והנה כעת בחודש אלול, כל אחד מאיתנו עומד לדין כדי להכתב בספר החיים. ולא רק הוא, אלא כל בני משפחתו וקרוביו וידידיו.

לב מי לא יחדד להתחזק לחפש עצות להנצל בדין, ואיך לא יחוס על עצמו לשוב בתשובה שלימה לקבל עליו להיטיב דרכיו בכל הענינים. הן בנוגע לעשה טוב והן בנוגע לסור מרע, שלא ישוב עוד לכסלה, רק להתחזק תמיד למען כבוד מלכותו יתברך וכבוד השכינה המחולל בגויים, וארצינו הקדושה המחוללת, ומקום המקדש ששועלים הלכו בו.

למה לא מפחדים?

יודעים אנו כי ישנם אנשים התופסים את עומק הדין בראש

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

באחד מימי ההילולא של רבי חיים פינטו זיע"א, הגיעה אשה אחת, וסיפרה לנוכחים סיפור מדהים:

שנה קודם לכן נתגלו בעיניה בעיות קשות, אשר היו עלולות להביא עד לכדי עיוורון מוחלט. היא ביקרה אצל רופא עינים בכיר שאמר לה שהוא מאבחן בעיה רפואית מסויימת, וכי חייבים לנתח את העין.

אותה אשה חששה מאד מכך, וסיפרה לנוכחים שהיא הלכה אל הצדיק רבי דוד פינטו כדי לקבל ברכה. ורבי דוד אמר לה להתחיל לשמור מצוות, ועל ידי כך, זכות הצדיק רבי חיים זיע"א תגן עליה והיא תתרפא.

כדבריו כך היא עשתה, היא קיבלה עליה להתחזק בשמירת התורה והמצוות והאמינה בכל לבה בזכות הצדיק תעמוד לה לרפואתה. ביום הניתוח, הרופא ערך לה בדיקות לקראת הניתוח, ואז התרחש הפלא. ברגע בו התחיל הרופא לבדוק אותה, הוא אמר לה שהיא לא צריכה שום ניתוח! דבר שהוא ממש בלתי אפשרי על פי דרך הטבע.

מור שליט"א שנכח באותו מעמד ושמע את הדברים כמו אזניו, התבטא ואמר כך: "רואים אפוא, כי ה' יכול לשנות סדרי בראשית. שהרי כל הצרות באות על האדם, הם אך רק כשישנו בתשובה, וכאשר הוא אכן חוזר בתשובה, השם יתברך מוריד ממנו את כל צרותיו וייסוריו שלא על פי דרך הטבע".